

Chương 4

Buông...

Thụy Dương tỉnh dậy trên sàn gỗ trong tình trạng không mặc gì. Bỗng nhếch mép cười cho cái bản thân sao mãi chưa kịp ốm để còn nằm lì một chỗ nghỉ học. Cơ mà thật ra nghỉ học ở nhà cũng chả hay ho, thú vị gì, chỉ là thắc mắc sao mình khỏe đến vậy. Ị hạc chuông điện thoại tẻ nhạt vẫn vang lên khó chịu, nhưng cái tên thì chẳng khó chịu chút nào. Là Vũ Huy. Thụy Dương lại cười khẩy nhưng nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Ánh mắt hình như ánh lên nhiều niềm vui khe khẽ.

- Alo, gì đấy?

- Dậy chưa? - Tiếng Vũ Huy vang lên ở đầu giường bên kia khiến mắt Dương long lanh hơn thường thấy. Tự bao giờ anh là niềm vui duy nhất của cô rồi.

- Chưa!

- Thế để cho mỗi cái miệng dậy thôi hả? Dưới công, cho “em” năm phút chuẩn bị!

- Đi học thôi mà cũng phải vội. - Thụy Dương uể oải, ngáp ngáp vài cái như thường lệ.

- Ai bảo đi học?

- Thế đi đâu?

- Lượn! Hỏi nhiều quá! ả hanh lên cái! Có đi không thì bảo? - Vũ Huy giả vờ dọa.

- Có! Thụy Dương trả lời nhanh và gọn.

Vũ Huy giật mình, quay lại hơn hờ khi nghe tiếng lạch cạch mở công. Không phải Thụy Dương. Cô gái bước ra là ả hã Thư. Vũ Huy thấy tim mình giật thót, bối rối đập chậm lại. ả hưng anh vẫn nhìn thẳng về phía cô, không giấu diếm một niềm xót thương trước vẻ tiêu tụy nơi cô gái vốn tươi vui như nắng hè ấy. ả hã Thư cũng ngẩng đầu nhìn Huy, cái nhìn không giống trước đây, cái nhìn thẳng không ngần ngại. Đôi mắt sung húp lên vì một đêm nhiều biến động. ả hững vệt sáng tối u buồn không còn long lanh và trong veo như lần đầu khiến tim anh xôn xao ở sân bóng.

Gió lạnh vẫn lướt qua. Khoảng không giữa họ mướt gió buốt rát như thổi vào tận tim. Huy thấy ánh mắt Thư như xuyên qua tất cả, xoáy thẳng vào đáy mắt anh, dò xét. Họ đứng đó hồi lâu lặng lẽ nhìn nhau. ả hững con người đã từng yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên, từng khát khao muốn ở bên, bảo vệ nhau, giành cho nhau những tình cảm ngọt lịm và ấm áp nhất, giờ phản bội trái tim mình để

yêu thương trở thành thù hận trong chốc lát. Chốc lát không đủ để quên, không đủ để dặn mình không nhớ, chỉ đủ để nỗi đau tràn ngập trong tim họ.

- Chào anh Huy! - Thư khẽ cười, vẫn nụ cười má lúm ấ nhưng lúc này chỉ hờ hững khẽ nhếch nơi khóe miệng.

- Ủ! Chào Thư! Anh... anh đến đón Dương. Thư đi học à? - Vũ Huy xót xa đáp lại, ánh mắt anh nhìn cô cũng hoang hoải nhiều.

- Không. Đến nơi phải đến thôi anh!

Huy hơi giật mình vì cách trả lời cụt ngắn không thường có ở cô. ấ hưng ấ hã Thư vẫn khẽ cười, nụ cười của cô lúc này vẫn vậy, dù không còn trong veo nhưng đủ sức làm mọi thứ nhẹ dịu hơn và người đối diện cũng nhất định cố gắng để không làm tổn thương nụ cười kia.

- Thụy Dương sắp xuống. Em đi trước. Chúc vui về nhé! - ấ ói rồi, cô bước qua Huy, nhẹ nhàng như một cơn gió mỏng, có thể tan đi bất cứ lúc nào.

Lúc này đây, ngay cả lúc này đây, khi đã biết mình thật sự yêu Thụy Dương, bàn tay Huy vẫn muốn xòe ra níu giữ bàn tay vừa lướt qua anh. Ủ ấm bàn tay trong tay mình, xoa dịu những tổn thương đang dày vò cô gái nhỏ. Đừng tan đi nhé, sự trong veo dịu dàng và đôi mắt thiên thần kia. Vì nếu tại anh mà ấ hã Thư đánh mất đi những điều tuyệt vời đó thì cả cuộc đời này Vũ Huy sẽ chẳng thể tha thứ cho mình. Chắc chắn vậy!

- ấ hã Thư... - Vũ Huy gọi giật lại.

ấ hã Thư không quay lại, nhưng bước chân cô đã khựng lại. Hóa ra dù căm ghét, dù muốn vứt bỏ hết, dù muốn đổi thay, giọng nói kia vẫn khiến cô dừng lại. Ánh mắt kia vẫn đủ níu giữ ánh mắt cô. Và trái tim kia vẫn là tất cả những điều trái tim non nớt của cô trót yêu từ ngày nào, chẳng dễ gì bỏ lại phía sau.

- Khi nào rảnh cho anh gặp em, mình nói chuyện được không?

- Thôi! Không cần đâu anh. ấ hững gì cần biết, em đã biết cả rồi. - ấ hã Thư nhẹ nhàng đáp, mắt cô không nhìn anh.

Vũ Huy im lặng khẽ cúi đầu. Một lúc sau cậu nói với theo: Mặc ấm nhé! Đừng khóc một mình! Hứa với anh!

Chân Thư không bước được nữa, nó chênh vênh, ngập ngừng. Chưa bao giờ Thư muốn ào tới, muốn ôm chầm lấy anh, muốn giành lấy anh lại cho mình như lúc này. Anh là của cô đã là của cô, mãi mãi là của cô. Trái tim ấ hã Thư cứ gào thét thê cho đến khi nghe tiếng xe phía sau nổ máy. Vũ Huy vòng xe trước mặt cô. Ánh mắt anh lướt qua cô, một chút rụt rè nhưng không ngoái lại. Thụy Dương phía sau áp sát mặt vào lưng anh. Ôm sát lấy vòng eo anh. Chân cô bướng bỉnh đặt lên phía trước sát chân anh. Hoàn toàn không chú ý đến Thư. ấ hã Thư mím môi cho gió tạt vào mặt mình. Tĩnh lại đi Thư, lúc này mà chỉ có một mình, một mình thôi!

- **C**ho em một ly có cồn!

- Cồn?

- Vâng!

- Là gì? Cồn này hả? ả uống gì đấy - Tùng vừa nói vừa đặt bình cồn nướng mực lên bàn pha chế. Chưa sáng ra mở cửa đã thấy con bé ào đến đòi cồn.

- Ý em là thứ gì có cồn, uống được, thật mạnh. - ả ói rồi cô vớ ngay chai rượu volka để pha chế bên cạnh. Mở nắp. Tổng thẳng vào miệng.

Tùng giăng mạnh khỏi miệng Thư.

Và...

Mặt Tùng đầy rượu cay xè do Thư phun ra.

- Cay quá! Cay! - ả hã Thư lè lưỡi kêu lên.

- Em điên à? Đừng làm loạn ở quán anh! - Tùng lờm nhẹ Thư rồi cúi xuống lau lại cái bàn bản cô vừa phun rượu ra.

- Hôm nay em là khách. - ả hã Thư nhăn mặt.

- Không bán rượu cho trẻ vị thành niên. - Tùng vẫn không ngược lên.

- Em đủ tuổi lâu rồi. - ả hã Thư bướng bỉnh cãi lại.

- Kệ em! Anh là chủ. Không bán là không bán! - Tùng đáp lại, nhin cười vì sự chống cự yếu ớt của cô.

ả hã Thư gờm gờm nhìn Tùng bằng đôi mắt vẫn chưa kịp hết đỏ.

- Không phải nhìn anh cái kiểu đó. ả gọi xuống ghé! Cái miệng kia không phải để uống rượu. - Tùng nói chắc nịch, không thêm để ý đến thái độ của Thư

ả hã Thư vẫn không nói. Cô lặng lẽ ngồi xuống chiếc ghế dài quen thuộc, ôm chiếc gối ngồi thu lu, bắc hai chân lên ghé và ôm vào tay mình cốc cacao nóng. Ủ đúng rồi, chẳng ai lo cho mình cả, phải tự lo cho mình thôi. Mình cần biết tự làm ấm tay mình, tự chữa lành trái tim mình, tự làm vui mình, tự giành lại những chú mình đã mất. Không được hồ đồ nữa. Không hồ đồ nữa. Thư thấy tim mình lên tiếng khê khàng nhưng đầy quyết tâm.

- Làm gì mà ngẩn ra thế!

Thư không trả lời, cô đứng lên vợ vội chiếc áo khoác, để lại chiếc balo đi học, định bước ra khỏi quán.

- ả ày này, em đi đâu đấy?

- Kệ em!

Thư vẫn bước. Tùng đưa tay kéo mạnh tay Thư, chân cô chệnh vênh ngã vào lòng anh. Tùng bối rối. Thư lạnh lùng đứng thẳng dậy. Giật mạnh nhưng bàn tay Tùng vẫn đủ tinh táo nắm chặt tay Thư trong tay mình.

- Em định đi đâu? Không phải giờ là giờ em nên đi học à?

- Không! Buông ra! Học hành gì? Buông em ra!

- Em đừng có điên nữa đi! Đi đâu! Anh đi với em!

Thư lại gườm mặt nhìn Tùng, hơi khó chịu. ả hưng bàn tay anh vẫn nắm chặt tay cô. Thật ra tim ả hã Thư **cung** mềm nhũn. ả hững ngày như hôm nay cô thèm lắm ai đó ở bên, thèm ai đó chỉ cho cô phải làm gì, phải sống tiếp thế nào. ả hưng cô biết, chẳng còn ai trên đời này đưa tay ra thật tâm nắm lấy tay cô, chẳng còn ai trên đời này dẫn bước cô đi được nữa. Không phải ba, không phải mẹ, không phải Vũ Huy, sẽ chẳng phải ai cả. Cô nhìn Tùng hồi lâu rồi chậm chậm: Ừ đi, nhưng đừng có xen vào chuyện của em đấy!

- ả ếu em không làm gì quá điên rồ như nãy giờ... – Tùng nhìn sâu vào mắt Thư.

- Đó là việc của em hoặc anh có thể không đi. Em không cần! - ả hã Thư cũng bình thản đáp lại ánh nhìn của anh không nhượng bộ như thường thấy.

- Ừ, nhưng hứa với anh ngày mai phải đi học, ok?

- ả ếu vậy hôm nay anh sẽ vứt miệng ở nhà đi theo em. Được chứ?

- Ừ! - Tùng ngoắc tay đồng ý.

Chiếc Vespa cô lạch cạch giữa phố. Tùng lái xe nhưng thi thoảng vẫn ngoái về phía sau như sợ rằng cô gái phía sau đã biến mất. Cô không nói, chỉ im lặng. Cái im lặng của người con gái nhỏ lần đầu tiên vuron mình **trước** những khó khăn của cuộc đời. Khó khăn ấy Tùng không hiểu hết nhưng niềm thương cảm thì cứ chực trào dâng trong anh, tự nhiên đến mức không lý giải nổi.

Chiếc xe dừng lại ở một shop quần áo Rock - chip khá hầm hố. Tùng có dự cảm không lành chút nào: Em làm gì ở đây?

- Mua quần áo. - Thư thản nhiên đáp

- ả hững thứ này sao? Anh làm gì thấy em mặc quần bao giờ? - Tùng ngạc nhiên.

- Thì giờ mặc.

- Em mặc váy đẹp mà! - Tùng vẫn cố năn nỉ dù ả hã Thư đã đi thẳng vào quán tự bao giờ.

Thư im lặng không nói. Một hồi cô mới lên tiếng: Anh cất miệng ở nhà rồi mà?

- À, ừ!

Tùng đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác khi nhìn đồng quần áo cái đen, cái nâu, cái Jean, cái đinh đá của Thư. Không xấu nhưng không giống với Thư mà anh quen. Lạ lắm!

- Dừng lại anh! - ả hã Thư bám áo Tùng kéo kéo.

- Làm gì ở đây? Đừng nói em cắt tóc nhé! - Giọng anh hốt hoảng.

Thư bước vào, chậm chậm ngồi trước gương, đợi anh chàng cắt tóc điển trai đang bận chăm sóc cho cô nàng bên cạnh. Thư thì thầm gì nhỏ lắm, Tùng không nghe rõ. Có lẽ chính cô cũng không đủ sức để nói to nữa. Mái tóc này là tình yêu của Thư, là niềm tự hào Thư đã dưỡng nuôi từ mấy năm nay. Cô thích có tóc dài để được ba vuốt, ba bảo ba thích con gái tóc dài. Cô thích có tóc dài để được mẹ chải đầu, thường lúc ấy mẹ im lặng nhưng Thư thích lắm. Cô thích có tóc dài để cài những chiếc cặp Huy tặng, để được anh lén hôn nhẹ lên mái tóc bay bay. Giờ thì tóc dài để làm gì? Thư thấy mắt mình khẽ rom rớm. ả hanh như cắt, cô cắn chặt môi, giữ nước mắt lại trong khóe mắt.

- Cắt đi ạ! Thư bám chặt tay vào thành ghế, nhắm chặt mắt nghe tiếng anh cắt tóc đảo đảo tìm kéo trong đồng đồ dùng làm đầu. Cô cảm nhận cả từng đường anh chải nhẹ mái tóc dài bóng mượt của cô.

- Kể cũng tiếc đó em. - Anh thợ cắt tóc lên tiếng.

Thư im lặng, dồn lực để không bật lên tiếng khóc.

Hình như chiếc kéo đã đặt lên mái tóc bên trên cả gáy cổ cô: Ở đây nhé! ả gắn ở đây. Anh nghĩ sẽ hợp với mặt em hơn.

- ả gắn hơn đi ạ! Được rồi ạ! Cắt cho em ở đây!

- Ừ!

- Cái gì? - Tiếng hét của Tùng làm tất cả mọi người trong quán quay lại nhìn.

Thư mở mắt, thờ dài đầy mệt mỏi.

Tùng giật mạnh chiếc kéo trong tay anh thợ cắt tóc: Em điên à? Cắt gì mà cắt, đi về!

ả ói rồi, đưa tay kéo mạnh tay ả hã Thư đứng dậy. Chiếc ghế xoay lại, ả hã Thù ngồi trước mặt anh, đưa đôi mắt bình lặng nhìn anh. Ánh mắt bỗng khiến Tùng hoảng hốt. ả hã Thư lúc này lạ lắm quá.

- Đi về! ả hanh lên! - Giọng Tùng gào lên như ra lệnh.

- Bỏ tay ra! Bỏ ra! Anh tránh ra, là gì mà ra lệnh cho tôi? Không phải việc của anh! - Thư nói không kiểm soát.

Câu nói của ả hã Thư đánh mạnh vào lòng tự trọng của Tùng. Anh buông tay. Ừ, kệ! Đây phải việc của mình. Anh lùi lại.

Ả hã Thư quay ghé nhìn thẳng vào gương, nhìn mình trong gương rồi nhắm mắt, nước mắt trào ra khoe mi đang bướng bình cố khép lại: Cắt đi ạ!

Anh thợ cắt tóc cầm chiếc kéo khác, nhìn Tùng đang ngoảnh mặt ra đường, rồi nhìn vào mái tóc trước mặt, đặt kéo.

- Không cắt!

- Cắt!

- Không cắt!

- Cắt đi, tôi bảo anh cắt thì anh cứ cắt, tóc là của tôi!

- Không cắt! Đừng làm tôi điên lên!

Việc của tôi, tóc của tôi. Liên quan gì đến anh - Thư vùng đứng dậy.

- ả hã Thư! Mạnh mẽ không phải là phá nát mình ra đâu. Cô có phá nát mình Vũ Huy cũng không về với cô hay thấy ân hận đâu. Mà ân hận thì sao, nó có ăn được không, có làm cô vui được không? – Tùng cố gắng giữ bình tĩnh.

- Im đi! Kệ tôi! Việc của tôi! Tránh ra! - Thư ào đến bên chiếc bàn lấy chiếc kéo trên bàn, đưa vào giữa làn tóc cắt phụt một lọn dài.

Tùng vung tay, giành chiếc kéo từ tay cô. Bàn tay cô ghi chặt, chiếc kéo đâm mạnh vào tay Tùng. Máu ứa ra, ướt cả tay Thư. Cảm nhận mùi máu tanh nóng, Thư từ từ thả chiếc kéo. Cô quay lại nhìn Tùng đang đứng sát sau mình. Anh dịu dàng nhìn cô, ánh mắt không trách móc nhưng quyết liệt.

- Anh... - Cô òa khóc nức nở, nước mắt không kìm nén, bung ra từ khoe mắt. Cô cứ nhìn Tùng mà khóc. Khóc như chưa bao giờ được khóc. Thư phải làm sao đây? Phải làm thế nào đây? Mọi thứ cứ quay vòng, khiến cô mệt rã rời, não cô như không còn kịp nghĩ, tim không còn kịp đập.

Tùng mặc kệ vết thương vẫn chảy máu nơi kéo đâm, những giọt nước mắt kia đang chiếm lĩnh toàn bộ tâm trí anh. Định đưa tay lên lau nước mắt cho cô nhưng một vương ngại gì đó trong anh lại mạnh mẽ ngăn lại. Định vòng tay ôm lấy cô vào lòng nhưng lại hoàn toàn không dám, không cho phép bản thân làm vậy. Cuối cùng, anh chỉ lặng lẽ, đặt chiếc kéo lên bàn, cúi xuống nhặt những lọn tóc Thư vừa cắt ra, cuộn tròn cho vào rúi rồi lấy chiếc áo khoác nơi chiếc ghế bên cạnh khoác lên người cô: Về thôi!

- Để cho em cắt được không? Em không muốn mình cứ yếu đuối mãi nữa.

- Anh sẽ không để em làm những việc mà sau này hoặc có thể chỉ ngày mai thôi em sẽ hối hận vì nó.

Tùng không quay lưng lại, ả hã Thư lặng lẽ đứng dậy mặc lại áo khoác đứng lặng hồi lâu rồi xin lỗi anh chủ quán, bước vội theo Tùng. Mọi người xung quanh cười xòa vì màn kịch lãng mạn vừa xem. Anh chủ quán nói với theo: Anh đồng ý là anh cũng tiếc tóc em lắm đó!

Thụy Dương vẫn ghi sát mặt vào sau lưng Huy. Cái cảm giác có một chỗ dựa, một chỗ để ôm cũng đủ khiến trái tim ta ngọt lịm trong những giấc ngủ vùi. Gió đông vẫn lạnh lùng phả mạnh, khôn khéo lướt qua cả lớp áo khoác dày cộm, cái lạnh cứ thản nhiên thấm vào da thịt. Đột nhiên anh dừng xe lại bên vỉa hè, gần một quán ven đường, Dương chưa từng ăn. Cô vốn chẳng thích lê la bao giờ.

- ả gô nướng không?
- Không.
- Sao vậy
- Chưa ăn bao giờ.
- ả ày! Cậu có phải con gái không đây?
- Không...

Thụy Dương cười mỉm nhưng nụ cười ấy mỏng man trong gió chạm vào tim Huy và ở lại như một hình ảnh thật đẹp. Anh chống xe xuống, quay lại, đưa tay Dương lên miệng mình, thổi nhẹ. Hơi ấm từ người con trai ấy làm khoảng không gian xung quanh như bớt lạnh. Thụy Dương im lặng, thở thật chậm, cảm nhận rừng chút không khí dịu dàng lạ lẫm đang bùng tỏa ngoài kia.

- Lần sau phải đeo bao tay vào đây! - Vũ Huy xót xa khi nghĩ đến đôi tay Thụy Dương.

Dương không nhìn Huy, cô đảo mắt đi chỗ khác, nói băng quơ: Đeo thì làm gì được thế này.

- Thôi đi, đeo còn hơn thế này, không phải lo. Mà có xuống không đây. Hay phải bế cô nướng?

- Giỏi thì bế... - Thụy Dương buông một câu nói đùa lơ lửng đã bị Vũ Huy xốc mạnh hai cánh tay, ghi chặt tay bế bổng lên: ả ày, thôi đi! Mặt dày vừa chứ!

Bàn bá đạo đã chuyển thành cặp đôi bá đạo từ lâu rồi, quý cô ạ. ả hẹ thế! Chả vừa tay, ăn nhiều vào!

Thụy Dương kéo chiếc ghế ngồi sát xuống gần bếp than. Đúng hơn là một chiếc chậu nhôm bé, những đóm lửa đỏ ửng tí tách ở bên trong nhìn vui mắt.

- ả gòi xuống đi! Thích đứng à?

ả hưng đáp lại lời cô vẫn chỉ là tiếng tí tách của chậu than hoa và ngô nướng, chân Vũ Huy vẫn dờ dãn đứng cạnh cô không tiếp lời.

- Có vẻ có duyên, hôm nay bọn mình đã gặp nhau hai lần rồi đây.

- À, ừ, chào... Thư!

Thụy Dương nghe rất rõ và hiểu rất rõ bên trái mình là ai. Cô mím môi, khẽ háp háp mắt, rồi thản nhiên cho tay lật lật những bắp ngô dưới trên giá bếp. ả hững đốm lửa chạm khẽ vào tay cô, rát rát. Dương mặc kệ.

Tùng im lặng ngồi sát bên Thư, muốn đưa tay ôm trọn lấy bàn tay bé nhỏ đang bắt động kia nhưng nhanh chóng cưỡng lại. Thư không chào Dương. Còn Dương thì hoàn toàn không để ý thấy. Dù họ ngồi sát cạnh nhau, đứng đứng như những người xa lạ. Hơi bất ngờ một chút khi ả hã Thư lại là người lên tiếng trước, cô quay lại nhìn sâu vào mắt Vũ Huy. Trong ánh mắt ấy có yêu thương không tới, có níu giữ không thể, có căm hận không nở, chỉ nỗi đau và tủi hờn thì tròn đầy, vỡ vánh đến sóng sánh. Tùng ghé sát vào tai Thư thủ thủ: Anh đưa em về nhé!

Thư quay lại, nói to: Ồ, anh Huy ngồi xuống đi, đi ăn ngô nướng mà! Sao đứng vậy? Thụy Dương đợi kia.

ả hã Thư không gọi Thụy Dương là chị nữa. Giọng điệu lạnh lùng của cô gái vốn dịu dàng ấy khiến Tùng và Huy không khỏi bất ngờ. Bốn người ngồi sát cạnh nhau. ả hưng khoảng cách giữa họ xa vời lắm. Gió len giữa họ thành những khoảng trống hoang hoải.

Thụy Dương thản nhiên lấy tay lật mấy bắp ngô, đột nhiên cô bị chạm mạnh vào tay Thư, như phản xạ tự nhiên Thư đẩy tay ra. Bắp ngô trên tay Dương rớt mạnh, chiếc vỉ sắt kê chúi xuống, bật lên chân Thư một lớp than bụi đỏ ửng.

- Ối!!!

ả hã Thư kêu lên, đứng bật dậy, quên cả phủi bụi than cho khỏi bồng. Tùng cuống quýt dùng tay lau sạch chân cô, Huy cũng ào đến xót xa. Chỉ có Thụy Dương hoàn toàn đứng đứng. Cô đứng nhìn ả hã Thư bằng ánh mắt lơ đãng và cả nhếch mép nhạt nhẽo đến vô cùng. ả hã Thư cũng không còn ngần ngại, đáp lại bằng cái nhìn xuyên suốt hoàn toàn không còn chút sợ sệt.

Gió lùa mạnh giữa những khoảng không vô định. Thụy Dương vòng tay ôm sát bờ lưng Huy, mái tóc ngắn bung nở, rối bung trước mặt. Hơi ấm từ Huy là điều duy nhất cô cần lúc này. Vòng tay cô càng ôm chặt hơn bao giờ hết. Gió vẫn thản nhiên lùa mạnh vào tóc, vào da mặt.

- Thụy Dương?

Thụy Dương không đáp lại, cô hơi nới lỏng tay. Linh cảm của một cô gái đôi khi nhạy cảm quá mức cần thiết nhất là một cô gái đã đi qua quá nhiều nỗi đau, quá nhiều mát mát như Dương. Cô im lặng.

- Thật ra, tớ định nói điều này từ lâu! Về Thư ấy...

Tay Dương đã hoàn toàn buông khỏi vòng eo Huy. Gió vô tình thốc mạnh giữa khoảng không của họ. ả hư đũa cợt. ả hư trêu người. Dương nuốt nước bọt nghe tim mình ứ lại. Mọi sự bình yên vỡ òa trong tích tắc. Tay cô buông hờ không điễm tựa.

- Thư lo cho cậu, lúc nào cũng chị Dương, chị Dương... Đến lời ước thành tâm nhất của cô ấy cũng là cho cậu. Vậy mà... đến cô ấy bị đau cậu cũng...

- Ừ!

- Tớ không có ý định trách cậu. Chỉ có điều nên để ý đến cô ấy hơn một chút. Dù sao cũng là chị em.

- Ừ! - Đáp lại Vũ Huy chỉ là những tiếng ừ lãnh đạm và hờ hững của Dương.

- Là ý kiến của tớ, nghe hay không là tùy cậu. Mà đừng có bắt càn kiểu ấy nữa. Cứ nhất định phải đối đầu với tớ thế à? Phát điên lên đợc mắt.

- Dừng lại!

- Gì?

- Dừng lại! Dừng xe lại!

- Cậu điên à? Dừng lại làm gì? Biết đây là đâu không mà đòi dừng lại?

- Dừng lại!

- Định đi bộ về nhà à?

- Dừng lại!

Vũ Huy bóp kít tay ga. Chiếc Exciter phanh đĩa giật mạnh. Thụy Dương vụt xuống xe, không nhìn Vũ Huy, tay lại cho vào túi quần, bắt càn nhìn đoạn đường trước mặt.

- Cậu làm sao đây? Tớ chỉ nói thật thôi.

Dương dợm bước tiếp. Gương mặt không bộc lộ bất cứ cảm xúc nào. Vũ Huy đưa tay, nắm chặt tay Dương trong tay mình. Kéo giật mạnh. Gió cuộn tóc tạt vào mặt Dương, đau rát.

- Đi đâu đấy? Cứng đầu vừa thôi! ả goan cổ vừa thôi chứ! ả ghĩ lại xem tớ nói gì sai? Đừng suốt ngày chỉ biết làm theo suy nghĩ của mình thế!

Thụy Dương trợn mắt nhìn Huy. ả ước mắt muốn ứ ra nhanh chóng đợc giữ lại bằng cái nheo mắt đầy thách thức. Cô cười khẩy. Một nụ cười nhạt nhẽo chỉ khẽ chạm nơi đầu môi. Ánh mắt cô nhìn chằm vào mắt Huy như có ý hỏi anh nói hết chưa. Đưa tay giật mạnh tay mình trong tay anh: Buông ra!

- Dừng điên nữa! Lên xe! Để còn về! - Huy dãn mạnh từng tiếng, sự giận dữ đang trào lên khiến anh không kiểm chế nổi.

- Buông ra!

Cậu nói với tớ một câu cho ra hồn được không? Có còn nhớ chúng ta đang yêu nhau không? Có cần tớ nhắc lại không? Hay đến tớ cậu cũng bắt cần.

Thụy Dương thở mạnh, gió tạt qua như hất trở lại: Buông ra!

- Trả lời đi!

- Ừ!

Tiếng “ừ” buông thật khẽ, nhưng đủ sức làm khoảng không xung quanh như chững lại. ả hờ mờ đi. Trái tim Dương trào lên biết bao tủi thân, nỗi đau, uất hận.

Họ đứng thế hồi lâu. Huy nhìn sâu vào mắt Dương. Trong thoáng chốc bắt gặp ánh nhìn hoang hoải, không điểm níu kéo, hoàn toàn không níu giữ. Tay Huy buông chậm. Anh khẽ cười, gật gật đầu rồi quay lại xe, rồ ga đi thẳng.

Chiếc taxi đưa Thụy Dương về đến cửa. Cô ngược mắt nhìn con đường dẫn vào nhà. Cây cối từ bao giờ đã trở lì trong gió rét giống như trái tim cô đã trở lì từ lâu. ả hững giọt sáng của ngày sắp đi qua. Trời hoàng hôn hoang hoải với những vệt mây xám xịt ảm đạm. Thời tiết cuối đông buồn đến thê thiết. Thụy Dương ngược mắt nhìn về phía căn nhà. Cánh cửa sổ ở đó chẳng bao giờ mở. ả hư cuộc sống như trái tim cô chẳng bao giờ cho mình một lối thoát. Dương cho tay vào túi quần siết chặt, như tự cho mình thêm biết bao sức mạnh.

Thụy Dương khẽ nhếch mắt nhìn ả hã Thư đang ngồi co chân trên ghế. Bàn chân có vẻ đã được chăm sóc cẩn thận. Mẹ cô ngồi đối diện. Sự im lặng như đợi cô về để kịp bùng nổ. Đột nhiên Thụy Dương cười. Tiếng cười của cô phá vỡ toang không gian u ám bên trong. ả hưng hoàn toàn không hề vui cười. Cô đứng trước mặt mẹ cô, nhìn bàn chân ả hã Thư để cười. Tiếng cười oản mình nhưng khô khóc.

Bốp...

- Câm miệng! - Bà Lê hét lên.

Thụy Dương không cười nữa, cô liếm nhẹ môi mình, thấy nụ cười vẫn chưa tắt hẳn trên môi.

- ả hã Thư... lên nhà! - Giọng bà vẫn đanh lại.

- Mẹ! – Tiếng Mẹ của Thư hình như nhẹ bằng, hòa tan trong khoảng không vốn đặc quánh của căn nhà.

- Con lên nhà ngay đi!

Cô lướt mắt nhìn chiếc roi da trên tay mẹ. ả hảy từng bước thật chậm lên cầu thang. Cô đứng lại ở bậc chính giữa. ả goái đầu nhìn lại phía Dương đang nghiêng răng, cắn chặt môi.

Trong khoảnh khắc ấy, Dương ngược lên. Thư lặng lẽ đưa cái nhìn nửa vờ về phía cô, không yêu thương, không xót xa chỉ im lìm đến khó hiểu. Dương chậm chậm nở một nụ cười thật khẽ. Khẽ và nhạt đến bất ngờ.

Huy ném chiếc điện thoại lên bàn, xoay chiếc ghế về phía cửa sổ. Mười ba cuộc gọi, Huy đã gọi gần mười ba cuộc. Sự đáp trả từ máy Dương chỉ là những tiếng tút dài nhạt nhẽo, lặp đi lặp lại. Gió bên ngoài vẫn đập mạnh vào ô cửa sổ. ả gôn ngang như chính những bọn bẻ trong anh.

Thụy Dương là một ẩn số, một bí mật quá sức chịu đựng với anh. Thụy Dương bước vào cuộc đời anh như chính cơn gió gào thét ngoài kia, quá nhiều dấu hỏi, quá nhiều khó hiểu. ả gười con gái ấy giống như một cuốn sách, có thể trông rộng ở những trang đầu tiên, có thể rách nát ở những trang tiếp theo, nhưng ai cũng tin rằng những trang cuối cùng hẳn sẽ cực kì thú vị. ả gười con gái ấy dành cho những ai đó phải thật dịu dàng, phải thật nhẫn nại lật từng trang, từng trang thật chậm, thật chậm, để thấm cho hết, thấu cho hết từng con chữ mỏng. Huy không vậy, chưa bao giờ là người như vậy.

ả hưng sức hút từ Dương với anh lại là điều không thể phủ nhận được. Mỗi buổi sáng đi học với Huy hóa ra chỉ để nhìn túm tóc đuôi gà búi ngược kia. Mỗi lần nhìn những vết thương trên tay Dương, tim anh gào lên cảm giác muốn tìm cho tận nơi, đập nát mặt thủ phạm. Mỗi lần Dương ngược lên nhìn Huy, có thể đầy bất cần, có thể hoàn toàn thờ ơ thối, Huy đều muốn nhoẻn cười thật tươi với cô. Có những tình cảm lạ lùng đến thế! Họ sinh ra không dành cho nhau, chắc chắn vậy! ả ều tình yêu là hai mảnh ghép trái dấu hút nhau thì Thư mới là lựa chọn của anh như Trang đã từng. Sự mong manh, yếu đuối trong sáng đến tinh khôi ấy là tất cả những gì Huy cần, cho đến trước khi gặp Dương, để biết rằng trái tim mình còn rung lên mãnh liệt đến không thể ngừng vì cô gái có đôi mắt bất cần và trái tim vốn khô héo ấy.

Tiếng chuông điện thoại rung lên bần bật trên bàn làm Huy giật nảy mình. Anh chồm dậy. Thềm nghe giọng cô hơn bất cứ lúc nào hết:

- Alo, cậu quảng điện thoại ở đâu từ chiều đây hả? Muốn giết người vì thương nhớ hả?

- Tao vẫn để trên bàn đợi thằng con quý hóa của tao rải ít thương nhớ đây. - Giọng ông ả gọc vang lên kèm theo tiếng cười khoái trá cho sự nhầm lẫn của thằng con quý tử.

- Ồ. Ba già... - Giọng Vũ Huy hự hẩng.

- Đợi điện thoại của em nào hả? Lại giống ba mà rồi! Chưa về đến Việt ả am là dính ngay phải gái. Đừng quên mà rồi cũng phải mò sang đây với tao đây!

Huy thở dài.

- Thở dài cái gì? Thằng oắt con, học hành thế nào? Đạo này còn lê la với con chó kia không?

- Con vẫn vậy! Chả chết được mới khổ! Bông Xù của con vẫn béo tốt. Ba gọi có chuyện gì không - Huy lại thở dài.

- Mà thở dài lần thứ n rồi đấy. Không có việc gì thì không được gọi ả?

- Không có việc gì ba chả bao giờ gọi cho con. - Lại thở dài.

- Thôi cái điệu thở dài của mà đi! Bao giờ mà định sang đây? Tao sắp già quá rồi đây.

- Ba cố mấy năm nữa đi. Con còn phải chơi cho đã. Không chì nhấp nhòm không yên.

- Được. Đợi thì đợi. ả hưng đừng để đưa con gái nào giữ lại ở đây!

- Có thì đưa sang luôn, sao phải níu với chả giữ.

- Thôi chơi bởi gì cứ việc. Đừng để lại hậu quả là được, không lại ân hận cả đời.

- ả hư ba chứ gì. Thời trẻ chắc ba cũng dăm ba vụ lưu lạc nhỉ?

- Thằng oắt. Dạn mà thế thôi! Đàn bà thời nào cũng đáng sợ!

- Vâng. Biết rồi. Tinh thần cảnh giác cao độ, thưa sếp.

Nhã Thư ngồi lặng trong phòng, bản nhạc “River flows in you” chậm chậm khiến lòng thêm chũng lại. Cô ngồi bệt giữa giường. Bộ quần áo ngủ họa tiết lạ lẫm làm Thư thấy vương vịu. Cô quen với váy mắt rồi. Thư đưa mắt ra những hạt mưa bay bay theo tà gió, ôm gọn lấy nhau, kết thành vệt hắt nhẹ dưới ánh sáng đèn đường. Lấp lánh. Thư không thấy đẹp. Cô chỉ thấy chúng mỏng quá, nhẹ quá, chỉ biết đu mình theo gió. Chỉ biết thả nổi bản thân lẫn mình trong những khoảng không vô định, mất phương hướng và hoàn toàn bất lực.

Đột nhiên cô đưa tay lên ôm lấy cánh tay kia của mình, thấy buốt lạnh. Mắt ươn ướt rồi rất nhanh hắt nhẹ mớ tóc mai cố trở về đôi mắt ráo hoảnh đầy chông chênh. ả Nhã Thư đưa tay lấy đỡ cuốn sổ trên bàn, đặt vào lòng mình, hình như

có một hơi ấm mơ hồ chạm vào da thịt cô. Hoặc có thể cũng chỉ là cảm giác, một cảm giác thêm được ôm vào lòng, chạm vào lòng mình như thế. Tay Thư đẩy nhẹ bìa sổ, gỡ tấm ảnh thật nhẹ, rồi đôi mắt nhìn sâu vào đôi mắt kia. Đôi mắt trong bức ảnh quen bởi 18 năm qua cô đã nhìn nó trong gương mỗi ngày. Đôi mắt ấy trong như mắt cô và cũng dịu nhẹ như thế. Làm sao có thể không quen? Cảm giác quen thuộc và thân thương chẳng bao giờ đánh lừa ai. Tay Thư vẫn mân mê từng đường nét trên gương mặt người phụ nữ trong ảnh.

Một giây cho tất cả chùng xuống. Một giây cho trái tim Thư khóc thét. Và nước mắt chậm chậm rơi, từng giọt mảnh lắm, nhẹ lắm rồi dày hơn, nhiều hơn, đẫm in trên tấm ảnh trong tay Thư.

- Ba à...

Thư thôn thốc gọi khẽ trong bóng tối. Gió đáp trả lời cô bằng những phút cựa mình. ả hững giọt mưa cũng xao mình đáp lời cô. Chỉ có bức ảnh ba cô trên bàn vẫn lặng nhìn cô cười không đáp lại. Thư bò như oằn mình trên sàn gỗ lạnh lẽo, từng bước tiến lại phía bàn có khung ảnh ba đang công kênh cô cười rạng rỡ. Tay cô mãi miết trên tấm ảnh trong lòng kính. ả ước mắt ướt đẫm vạt áo trước.

- Lẽ ra con phải biết những điều này chứ ba! Con là con gái ba mẹ mà! Con phải được biết những điều này chứ! Xin lỗi xin lỗi, ba bỏ con đi chỉ để lại lời xin lỗi sao? Lời xin lỗi của ba là thứ duy nhất con nhận được sau gần 18 năm sống mà không biết mình là ai? Con gái của ba có đáng nhận những điều thế không ba? Con có được yêu thương đúng nghĩa, có được bình an đúng nghĩa như ba nói không ba? Đã phút nào con được như vậy chưa? Mọi người bỏ con đi! Mọi người nhân tâm vút con ở lại chỉ để cho con lời xin lỗi là đủ? Đến ba cũng lừa dối con, đến ba cũng vút bỏ con. Con còn ai trên đời này để tin để yêu nữa đây ba.

Bóng tối lãnh đạm nuốt tiếng khóc của Thư chìm vào mê muội. Mọi thứ đang diễn ra có lẽ nào chỉ là một giấc mơ. Giống quá! Giống như một giấc mơ vậy. ả hưng giấc mơ này tàn nhẫn quá, nghiệt ngã quá! Giấc mơ giữa đời thực này khốc liệt hơn ngàn vạn con ác mộng khác. Đèn đường bật tắt. Bóng tối lúc này không còn lờ mờ mà đã ôm trọn không gian. Cô gái nhỏ vật vã trong đêm, nước mắt nhuộm những nỗi đau 18 năm trước chất lọc đến hôm nay. Thư đã sống những ngày vô lo để hôm nay giấc mơ này vỡ òa trong biết bao thôn thốc. Tay nắm chặt lấy bàn tay, tự bảo với bản thân: Phải mạnh mẽ lên thật nhiều!

Có tiếng mở cửa thật khẽ, tiếng bước chân thật chậm. Thụy Dương không kịp trở mình vì những nhức buốt từ vết roi da. Cô nằm im mặc bóng tối, mặc những tiếng động, mặc những linh cảm chẳng lành.

Một bàn tay lạnh ngắt ôm trọn lấy cổ Dương, bóp chặt, càng chặt hơn.

- Trả ba lại cho tôi! Trả ba lại đây!

- ả hã Thu...

Tiếng gọi của Dương giật thót, kèn kẹt trong cửa hòng vì bàn tay siết chặt dần của Thu.

- Chị không đủ tư cách gọi tên tôi! Trả ba lại cho tôi! Trả gia đình lại cho tôi!

- Tôi không có ý, không có ý? Đừng giết tôi!

- Giết người đên mạng! Ba của tôi! Trả ba đây!

- Đừng... Đừng...

Bàn tay vẫn điên dại siết ghì lấy cổ Dương. Thụy Dương đã hoàn toàn thấy hơi thở ngắc ngư lại không thoát ra được. Cô ho lên từng hồi, khô khốc. ả hã Thu vẫn không buông tay, gương mặt cô trong bóng tối đáng sợ đến vô cùng. Ánh mắt ráo hoảnh dội lên những cảm hờn, phần uất đến tột độ.

- Đừng... Đừng... Tôi còn mẹ... Đừng giết! Đừng giết!

Thụy Dương dùng hết sức bình sinh hét lên những tiếng cuối. Hai bàn tay vẫn đan vào nhau siết ... siết... siết chặt. Cô cảm nhận rõ ràng những ngón tay hằn in trên cổ cô, cảm nhận rõ hơi thở mình yếu dần, yếu dần, không vực dậy nổi đến ho cũng không được nữa. Thụy Dương thều thào trong tuyệt vọng:

- Mẹ! Đừng! Mẹ...

- Mẹ! Hóa ra cuối cùng vẫn cứ là mẹ!

Giọng nói trong vắt của ả hã Thu lồng vào gió vang vang. Thụy Dương giật bản mình tỉnh dậy. Tay run run bám chặt ga trải giường. Cô thở dốc, đưa tay sờ lên cổ mình. Ánh mắt thất thần hằn sâu nỗi ám ảnh. Một giấc mơ thôi nhưng là giấc mơ khủng khiếp. Không! Không hẳn là mơ!

Thu đứng nơi phía cửa sổ ngược nhìn về phía Dương:

- Gặp ác mộng à? Trong mơ chị kêu gào tên mẹ chị đấy! Bị ai dọa giết đấy?

Dương im lặng ngược lên nhìn ánh mắt Thu đang xoáy vào mình, tóc dài xõa buông bay bay cùng tấm rèm cửa. Một thoáng giật mình. Giấc mơ vừa rồi đã rút kiệt sức lực của cô. Mồ hôi ướt trên trán. Dương mệt mỏi khẽ nhắm mắt, tránh ánh nhìn không nhiều thiện cảm của Thu.

- Có chuyện gì?

- Chuyện gì? Tôi không được vào phòng chị sao. Chị gái!

Hai chữ “chị gái” được nhấn thật sâu. Thư vẫn nhìn xoáy về phía Dương, ánh nhìn không buông tha cũng không định lùi bước. Dương im lặng, tay cô loi dần khỏi tấm ga trải giường. Chân trần chạm nhẹ xuống sàn. Cái lạnh đột ngột thấm vào da thịt. Hóa ra không phải một giấc mơ. Cũng đã đến lúc Dương phải đối mặt với quá khứ không bình yên với quá nhiều uẩn khúc của quá khứ. Cuối cùng thời gian cũng chỉ là lớp bụi mờ kết bám lên mọi thứ như lớp mạng nhện mỏng tanh. Dưới lớp bụi ấy, mọi bí mật vẫn cứ âm ỉ, cứ lướt đi theo đúng con đường của nó, không ai ngăn cản được, không ai biết trước được đỉnh điểm của nó là nước mắt hay nụ cười. Lớp bụi ấy chỉ một cái gạt tay cũng đủ làm tất cả bật tung ra, làm đảo lộn mọi quy luật, mọi mối quan hệ ở hiện tại. Dương biết mở mắt ra sẽ chẳng dễ dàng, mở mắt ra là quá khứ chứ không phải hiện tại, mở mắt ra là đối mặt, là đưa tay nhắc những bí ẩn khắc nghiệt của quá khứ đã gặm nhấm tâm hồn Dương suốt những ngày tháng qua. Giọng Dương hoang hoải trong đêm, từng âm dần mạnh.

- Hỏi đi! Bất kì điều gì mày muốn biết!

- Chà! Chị đừng cảm hơn tôi tưởng! ả hưng tiếc là điều cần biết tôi đã biết cả rồi! Cách các người cướp đi gia đình bình yên của tôi! Cướp mẹ, ba rồi bây giờ là Vũ Huy khỏi tay tôi! Còn muốn cướp nữa không? Còn gì để cướp nữa không? Hết rồi chứ!

Thụy Dương im lặng, nhìn những bước chân Thư đi chậm lại phía mình. Ừ! Biết hết rồi cũng tốt! Biết rồi kể cũng hay! Kết tội mà bắt tội phạm bắt đặc dĩ kể lại tội ác của mình, sống lại với nó một lần nữa đôi khi còn là một cực hình đáng sợ hơn. Thụy Dương ráo hoảnh nhìn về tấm ảnh cha cô. Mím cười!

- Đó là lý do bao nhiêu năm nay cô chịu đòn thay tôi trong tất cả lỗi lầm phải không? Đó là cách cô chọn để thấy lòng được thanh thản hơn? ả hư thế là đền được tội ư, như thế là trả được nợ ư? Không! Cô biết không? Tôi cần gia đình của tôi, tôi cần có người mẹ đúng nghĩa để có thể gào lên trong đêm như cô ban nãy. Tôi cần ba của tôi. Dù tôi có bị đánh đập tôi vẫn thềm lăm ba mẹ tôi. Đánh đòn là xong ư? Đánh xong rồi tôi có có được ba mẹ của tôi không? Trả ba lại cho tôi! Trả mẹ lại đây! Gia đình của tôi! Trả lại đây! Các người trả lại cho tôi!

ả hã Thư lay mạnh hai vai Dương. Tay cô miết trên bờ vai trần đầy những vết sẹo mới cũ chưa kịp lành. ả hững nếp da non nứt ra, bật máu. Dương im lặng. Cô thản nhiên nhìn về phía tấm ảnh ba mình. Không khóc cũng không cười. Không vui cũng không buồn. Tim cô lúc này đập vô hồn không cảm xúc.

- Đủ chưa?

- Thế nào là đủ?

- ả ếu muốn cô có thể trả mọi thứ về đúng vị trí. Tôi không can dự.

- Cô muốn về lại via hè với bọn du côn và chó dại lăm ả? Cô muốn mẹ con cô lại bị đuổi đánh chạy loạn mỗi đêm lăm ả? Không! ả ếu muốn thế! ả ếu để

dàng thế, mẹ con cô đã không từng ngày từng ngày cướp đi từng người trong căn nhà này rồi!

- Tùy cô.

- Vị trí của cô ở đâu, cô biết không?

Dương không trả lời. Cô ngược từ từ từ chân lên đầu Thư. ả hìn thoáng qua gương mặt, không biểu hiện cảm xúc. Cái nhìn lơ đễnh và hoàn toàn thờ ơ.

- Vị trí của cô là... trong tù.

Dương lại nhếch mắt nhìn Thư. Cười nhạt!

- ả ếu cô muốn. Tôi đã chẳng còn sợ gì nữa rồi!

- Có đấy!

- Đừng quên, bà ấy vẫn là mẹ của cô!

Dương ngửa hãn nhìn ả hã Thư đang đứng cạnh, nhìn sâu vào mắt cô. Lưỡi hơi đẩy phía trong miệng. ả ụ cười nửa miệng chưa từng thấy. Một chút giạt mình rất khẽ. Tay Dương nắm chặt trong tay mình.

- Yên tâm! Chưa đến lúc tôi sẽ không làm gì đâu! Chỉ là những gì là của tôi nên để nó lại đúng vị trí. Bắt đầu từ thì hiện tại.

- Cô muốn gì?

- Vũ Huy.

Hai tiếng Vũ Huy vang lên chạm mạnh vào tim Dương. Cô chưa từng nghĩ ả hã Thư lại yêu Huy nhiều đến vậy. Cô chưa từng nghĩ cuối cùng cô ta lại đưa bà mẹ luôn yêu quý cô ta ra làm con tin. Thụy Dương cười nhạt.

- Kể cũng hay cuối cùng cô lại phải lựa chọn giữa một người mẹ cả ngày đánh đập mình và cậu bạn trai đẹp trai, ga lăng luôn hết lòng với mình. ả ếu là tôi chả dại gì lại chọn bà mẹ ấy. ả hưng cô thì khác, đúng không?

ả hã Thư cúi sát xuống sát mặt Dương:

- Tôi chưa từng nghĩ tôi lại có lúc được đặt yêu sách cho cô đấy! - Giọng Thư trầm thì nhưng đầy nguy hiểm.

- Tôi đồng ý! - Thụy Dương ngược lên nhìn sâu vào mắt ả hã Thư, không chút nao núng.

- Không cần suy nghĩ?

- Không! - Ánh mắt Dương vẫn hun hút xoáy vào mắt Thư

- Chà, tình mẫu tử cao đẹp! ả hưng không phải chỉ là rời xa. Cô cướp đi thế nào thì trả lại như thế! Đừng tưởng tôi cần một thằng con trai mà trái tim nó dành cho kẻ thù của tôi!

- Cô...

Thụy Dương xoáy mắt nhìn Thư. Gió bên ngoài vẫn lạnh lùng thổi qua song cửa sổ, vô tình hay hữu ý không hiểu hết những chuyện rối rắm của nhân gian. Trên tường, bức ảnh ba cô vẫn nhẹ nhàng cười. Hóa ra chết đi cũng thật thanh thản, thanh thản hơn cả những người đang sống.

- **M**ày dạo này có vẻ thân với ả hã Thư? – Giọng Vũ Huy đầy vẻ bất cần.

- Sao? Mà có quyền truy xét tao từ bao giờ đấy! - Tùng không ngược lên nhìn Huy, tay lau chén, mắt nhìn đăm đăm vào những vệt nước hoa quả còn bám màu vàng ố trên thành cốc.

- Chả truy xét ai cả? Muốn biết thì hỏi thôi! – Huy với tay lấy quả táo trên đĩa hoa quả, cho vào miệng, ghêu ngao nhai.

- Tưởng mà vẫn đợi con bé Thy nhảy nhót đó! ả ếu thể thì đừng bắt cá hai tay! - Vừa nhai Huy vừa tiếp lời.

- Mà có tư cách suy xét tao cơ à? Lo việc của mà đi! - Tùng vẫn không ngược lên. Anh chả có hứng thú nào nhìn thẳng bạn trời đánh từ những chuyện của ả hã Thư hôm qua. Vũ Huy không cố ý nhưng lại là nguyên nhân hữu hình của tất cả mọi chuyện. ả hung lại không thể đánh, không thể mắng, không thể kết tội mà có kết tội cũng chẳng giải quyết được gì hơn.

- Việc của tao vẫn ổn, chả cần ai quan tâm! Tao chỉ nhắc lại là tao nhất định không để cho mà làm khổ ả hã Thư. – Huy vẫn điềm đạm nhai ngấu nghiền quả táo trong miệng.

Tùng với tay túm lấy cổ áo Huy, kéo sát lại gần mặt mình.

- Im đi! Mà có đủ tư cách nói chuyện đấy hả? Làm khổ ả hã Thư? Là đứa nào? Đứa nào hả? Tấn công tới tấp rồi vút lẳng vút lơ con bé vào một xó đi quan tâm chăm sóc chị gái nó. Mà có đáng là một thằng con trai không hả? ả hã Thư đòi cắt tóc đòi thay đổi, đòi mạnh mẽ vì mong mà quay lại đấy! Một lời tử tế mà đã nói với con bé chưa?

- Ừ. Mà đánh chết tao đi! - Vũ Huy ngược lên nhìn Tùng rồi cụp mắt cam chịu.

- Câm miệng! Tao không có thằng bạn như mà! Tưởng tao không dám à? – Tùng giận dữ.

Vừa lúc đó thì có tiếng mở cửa...

- Ô ơ! Sao mới sáng ra đã gây lộn thế này?

- Hai thằng ôn này! Lại vì gái hả?

- Thôi Thôi! Thích bọn tao giới thiệu cho cả mớ! Sao phải xoắn thế!

Mấy đứa Bó Đồi bước vào quán, huých nhau nói mấy câu để không khí bớt căng thẳng. Tiến bước lại gần hơn, gỡ tay Tùng ra khỏi cổ áo Huy:

- Thôi! Bỏ tay ra đi! ả ó có mỗi bộ quần áo, nhàu giời! Mà thương bạn tí đê! Tùng thở dài nguôi giần. Anh đi chậm chậm về phía chiếc ghế sofa, vuốt nhẹ lông Bông Xù nén cục tức to đùng. Đuôi nó bỗng ngo ngoáy đòi chui ra khỏi vòng tay anh, sủa vài tiếng gâu gâu. Tùng nhìn theo ánh mắt nó sát ra tận cửa. Giật mình!

Cô gái bước vào, mái tóc ngắn cắt sát ôm nhẹ đầu. Bộ quần áo hầm hờ quen thuộc. Bốt đen ngắn ôm sát những đĩnh tán sáng choang. Bộ quần áo bỏ sát lấy cơ thể đầy lạ lẫm. Tùng mím môi thấy tim quặn lại. Bộ quần áo này quen lắm. Mới hôm qua thôi anh còn nhìn thấy nó ở cửa hàng. Gương mặt kia quen lắm dù có đeo thêm năm, bảy cái kính anh vẫn nhận ra. Anh nhắm mắt, ước gì đây chỉ là một giấc mơ thôi.

- Oay. Ở đâu ra thế này.

- Bỏ kính ra em ơi!

- Xinh hơn gái của mày rồi Vũ Huy kìa. Cá tính hơn nữa chứ!

Đám Bó Đồi lao nhao như chuyện thường tình khi thấy gái. Vũ Huy lướt qua bằng ánh nhìn không chủ đích. Còn khuya mới bằng được Thụy Dương của anh. Mới một hôm không gọi điện được mà lòng anh còn cào, đứng ngồi không yên. Mỗi tội chủ nhật nên không gặp ở trường được. Anh chậm chậm cúi xuống xắn lại ống tay áo. Hoàn toàn lơ đãng với cô gái trước mặt.

- ả hã Thư! Em bỏ kính ra được rồi! - Giọng Tùng buồn lặng.

- Cái gì... ả hã Thư... ả hã Thư á? ả hã Thư nào? - Cả đám nhao nhao.

Tùng khẽ mở mắt, xót xa nhìn cô gái trước mặt, ánh mắt thăm thăm dọi vọi một nỗi buồn chát vào tận tim. Vũ Huy giật mình đứng như tượng sau câu nói của Tùng. Trước mặt anh là ả hã Thư sao? Trong sáng, hồn nhiên, thiên thần và rất đỗi dịu dàng sao? Vũ Huy lùi lại một bước, rồi tiến nhanh về phía Thư giật cái kính đen trên mắt cô.

- Thư! Em đang làm cái quái gì thế hả? Ai cho phép em cắt tóc, ăn mặc như thế này? Ai cho phép em biến mình thành thế này? Em bị điên à? Em muốn làm anh cũng phát điên sao? ả hã Thư! - Vũ Huy đưa đôi mắt sừng sốt nhìn Thư.

ả hã Thư đứng lặng, người run lên trong từng cái giật mạnh của Huy. Mỗi câu hỏi anh lại lay mạnh vai cô. Cô dùng đôi mắt nhuốm buồn nhìn anh, chậm và sâu. Cái nhìn đầy nỗi hoang mang và những vết buồn sóng sánh.

- Tránh ra. Mày có tư cách gì để nói cô ấy! Không phải tại mày sao? Không phải tất cả là do mày sao? - Tùng đẩy Huy lùi lại, chưa lúc nào anh ghét thẳng bạn thân đến vậy.

- Huy vẫn nhìn Thư, tay vẫn lay mạnh vai cô hoàn toàn không để ý đến Tùng. Tùng kéo áo Huy lại, cơn giận dữ trào lên, anh dứ tay đâm mạnh vào má Tùng, ghì sát Huy vào tường.

- Câm miệng đi. Và để cô ấy yên. – Tùng vẫn hét lên.

- Tùng! Buông ra đi! – Tiến hét hoảng can ngăn.

- Tùng có gì nói sau nào! Tùng.... - Mặc kệ, tay Tùng vẫn bám chặt lấy cổ áo Huy.

Cả bọn Bồ Đồi lại nhảy vào kéo hai người ra. Vũ Huy lại gào lên:

- Mày đánh đi! Đánh tao đi! Ừ! Tao có tội! Ừ tao sai!

- Sai? ả ói sai là xong ả? ả ói sai là ổn ả? Mày nhìn cô ấy đi! Có đáng để bị như thế không?

- Thế giờ tao làm sao? Đánh được thì đánh đi! Đánh đi cho tao nhẹ lòng chút đi!

Tùng giờ nắm đầm lên giữa không trung. Anh vốn là người bình tĩnh nhất Bồ Đồi, chuyên gia gỡ rối, chuyên gia giảng hòa. ả hưng lúc này chính anh lại là người mất bình tĩnh nhất. Ba đứa còn lại của Bồ Đồi lắc đầu, không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa. ả hã Thư đã đứng chặn ngang trước mặt Tùng từ lúc nào. Cô đưa đôi mắt đỏ hoe nhìn anh, cương quyết:

- Tránh ra!

- Anh đánh em đi! Là em không nghe lời! Là em tự ý cắt tóc! Là em tự thay đổi mình! Anh đánh em đi!

ả ước mắt Thư chảy dài xuống má. ả ước mắt lạnh chạm cả vào tim Tùng, nghẹn lại. Anh nghiêng răng:

- Chuyện của con trai. Em tránh ra đi. Hấn cũng không cần em giúp đâu.

- Không! Chuyện của bọn em cũng không cần anh giúp. Liên quan gì đến anh!

Tim Tùng hụt đi một nhịp. Bao nhiêu uất ức nghẹn lại nơi cổ họng. Anh im lặng, chệnh choáng nhìn ả hã Thư trước mặt bằng đôi mắt hụt hẫng. Ừ. Anh có là gì đâu? Có là gì để mà xen vào cuộc sống của cô? Chính anh cũng đâu có cho mình được phép là gì của cô. Mắt Thư chạm khế vào đôi mắt đối diện, cảm nhận rõ những vết buồn loang dài. Mắt cô dừng lại nơi vết thương bị kéo đâm hôm qua nơi tay Tùng. Thấy tim mình hẫng nhẹ. Cô cúi mặt không nhìn anh. Tùng buông tay, bước chậm ra ngoài cửa. Gió ngả nghiêng hay dáng đi của anh nhiều nỗi niềm? Chính ả hã Thư cũng không biết nữa.

- Anh không sao chứ? Tại em! Tại em là em sai! Là em sai! - Tay Thư vừa đi đi nơi vết thương trên miệng Huy vừa khóc. ả ước mắt làm ướt đầm má, ướt cổ và giàn dụa cả tay cô. Vũ Huy nhìn Thư hồi lâu, thở dài ôm nhẹ cô vào lòng:

- Đừng có ngốc vậy được không? Đừng có tốt với anh vậy nữa ! Không đáng đâu! Cũng đừng hành hạ bản thân như thế! Anh sẽ đau lòng lắm! Ai cũng đau lòng cả? Em có làm sao anh sẽ chẳng thể tha thứ cho mình đâu!

Ả hã Thư vẫn khóc. ả ước mắt ướt cả cánh tay Huy. Cái nóng ẩm của nước mắt chạm vào da thịt, chạm cả vào tim anh. Sự ân hận trong anh chưa bao giờ chất đầy như bây giờ. Tùng nói đúng! Tất cả là tại anh, lỗi của anh! Tất cả bởi sự trẻ con, hồ đồ vớ vẩn của anh đã biến Thư thành thế này! Anh vẫn dặn mình phải có trách nhiệm với Dương, phải chăm sóc cô ấy, vậy mà ả hã Thư anh lại không hề làm được.

- ả ào! Đứng lên! Bọn mình nói chuyện! Đứng lên nào! - Huy dịu dàng

- Không! - ả hã Thư kiên quyết

Vũ Huy dịu dàng nhìn vào đôi mắt nhòe nước của Thư, vẻ trong veo vẫn ở đấy, sự thánh thiện vẫn ở đấy, bề ngoài có thay đổi thì Huy vẫn tin vào điều đó không hề mất.

- Sao vậy?

- Ôm em thêm một chút nữa, chỉ một chút nữa thôi! Được không? - Giọng Thư yếu ớt, cô vẫn nhìn anh, nhìn chậm và sâu.

- Anh... - Vũ Huy khó xử. Hình ảnh Dương thoáng qua trong tích tắc.

- Một chút thôi! Một chút em sẽ trả anh về với chị Dương! Một chút thôi!

Ánh mắt ả hã Thư như cầu cứu, như đứa bé bơ vơ xòe bàn tay mong lắm ai đó nắm lấy tay nó, cho nó một điểm tựa. Ánh mắt nhuốm buồn, sâu thẳm chên vênh quá. Huy siết tay ôm chặt hơn một chút!

- Ừ! Được rồi ! Anh vẫn ở đây! Đừng khóc nữa.

Mắt Huy nhìn xa xăm về phía cửa quán. Bầu trời u ám gieo vào tim người những vệt buồn không rõ tự đâu. Chính anh trong lúc này cũng không biết làm gì hơn nữa. Là Huy sai! Sai từ đâu! Không thể ngụy biện, không thể đổ lỗi. Hình như trời đang bắt đầu mưa. ả hững giọt mưa sáng đang bay rải rác chậm chậm chuẩn bị kết thành cơn mưa lớn. Huy đảo mắt qua phía cửa kính bên trái, nơi những chậu hoa li ti đang vùi mình dưới những hạt mưa bay, mắt mở to kinh ngạc và tim giật thót. Cánh tay buông khỏi mái tóc ả hã Thư... vô định.

Đừng...

Huy buông tay Thư, ào đứng dậy, lao ra cổng. Bóng Thụy Dương xa dần sau cơn mưa.

- Mà y vừa làm một cô gái nữa tổn thương đấy!

Tùng ngồi chên vênh trên chiếc ghế đá ngay cửa vào, không nhìn Huy, nói vọng lại. Huy mãi miết nhìn mưa rồi ào ra cửa bỏ mặc tiếng gọi phía sau đây bắt lực của Thư.

- Rồi nhất định anh cũng sẽ phải về bên tôi thôi!

Thư nghĩ thâm khi nhìn dáng Huy lẫn vào những hạt mưa ngày càng nặng hạt.

Dương ngồi nơi lặng nơi chiếc ghế đá trên bến xe bus không mái che. Cô không chạy nữa. Cũng không muốn chạy nữa. ả ước mưa tấp thành từng hàng chảy nhòa đi trên mặt cô. Không rõ liệu có chan hoà vị mặn của nước mắt. Bởi nước mắt Dương có bao giờ khóc thành tiếng. Giọt nước mắt ấy có chẳng cũng sẽ không mặn, không chát mà đắng nghét tận trong tim, dầm dứ không vượt qua những vết xước trào ra nổi.

- ả ào! Đứng dậy và vào mái hiên kia, được không? – Huy năn ni.

Dương không trả lời, cô cũng không buồn nhìn Huy. Mưa trên mặt Dương thật sự đã hoà cùng nước mắt.

- Vào đi! Và nghe tớ giải thích! - Vũ Huy cầm lấy bàn tay đang trắng bệch ra vì lạnh nhưng cái lạnh phải chẳng ủ mằm trong những giọt nước mắt chỉ có thể rơi khi mưa về kia, mới thật sự đáng sợ.

Một phút, hai phút... năm phút... Mưa... Vẫn mưa... Huy vẫn nhìn Dương đầy cầu khẩn, anh thật sự hiểu ai mới là người anh yêu nhất, lo nhất, xót nhất. ả ước mưa đang làm buốt lên những vết thương mới cũ trên vai, trên tay, trên lưng người con gái anh yêu. Tim anh cũng run rẩy một nhòai.

- Dương à! Xin cậu đấy! Đừng thế này nữa được không?

- Cậu sẽ ốm mất! Vào kia đi!

- Đi đi! Tớ muốn một mình!

- Đừng! ả ào vào đi! Đừng làm tớ sợ!

- Tớ muốn một mình!

Dương vẫn không nhìn anh, ánh mắt cô vẫn xa xăm bất định nơi những hạt mưa đang xối xả bên con đường dài. Muốn quên đi, muốn vứt bỏ cảm giác có anh trong trái tim mình, cảm giác yêu anh, người con trai trước mặt. Vứt bỏ hết, ném cảm xúc trôi về một miền lãng du không hẹn ước, ném trái tim vào ngàn kéo cất giữ thật sâu không mong ngày trở lại.

- Dương à!

- Tớ muốn một mình!

Huy kéo tay Dương, ôm sát vào ngực mình, vòng tay khít chặt:

- Đừng làm thế! Đừng đuổi tớ đi! Đừng đuổi tớ khỏi cuộc sống và trái tim cậu! Tớ sợ mất cậu lắm! Biết không, đồ bá đạo! Đừng rời xa tớ dù bất cứ lý do gì đi nữa. Vì chỗ của cậu là ở bên cạnh tớ, ngay bên cạnh tớ, trong trái tim tớ, hiểu không? Dương vẫn không thôi giãy dụa trong tay Huy. Để làm gì chứ? Trước sau gì chẳng phải rời xa, trước sau gì chẳng phải bỏ rời nhau. Cô mệt rồi!

Thật sự mệt rồi! Định mệnh đã không dành cho cô thì cố để làm gì! Cô không còn sức nữa rồi, cô mệt mỏi thật sự. Cuộc đấu này cô thua. Thua thật rồi. Huy cảm nhận được sự ấm nóng của nước mắt thấm vào da thịt, ngay sát tim mình. Anh càng ghì sát vào Dương, cô càng giãy dụa. Huy cuống quýt, đẩy Dương ra, môi anh gắn chặt vào môi cô. Cuống quýt, vội vã cho nụ hôn đầu vụng dại. Mưa ngọt lịm len vào giữa bờ môi họ, chảy nhẹ vào làm tê liệt mọi giác quan. Dương mặc kệ cho mọi cảm xúc trong mình trỗi dậy, tươi mới! ả ụ hôn đầu tiên có vị mưa, vị nước mắt và vị mùa đông. ả ụ hôn đầu tiên để cả cuộc đời này Dương cũng không quên đâu sau này biết đâu sẽ hối tiếc. ả ụ hôn đầu tiên quyền hòa như đã là một, đã thân quen tự bao giờ. Liệu rằng họ thật sự dành cho nhau hay định mệnh trớ trêu đang trêu ngươi những người đang sống? Để sau này mỗi lần nhớ lại, Dương lại khẽ rùng mình đầy nỗi đau không thể nói thành lời.

- ả ghe này! Tớ là của cậu! Đừng có mà đánh rơi tớ!

Huy kéo tay Dương đặt lên tim mình nghe những nhịp đập loạn mạnh bởi nụ hôn bất ngờ:

- Cậu cảm nhận được không? ả ó đang đập vì cậu đấy và chỉ đập vì cậu mà thôi! Trái tim tớ đã nằm gọn trong tay cậu rồi! Đừng vứt bỏ nó! Được không?

Thụy Dương nhìn sâu vào mắt Huy. Đôi mắt vốn lạnh lùng thờ ơ kia không giấu nổi niềm hạnh phúc vỡ òa cùng nước mắt. Gật đầu thật khẽ, nụ cười thoáng qua lấp lánh nơi những hạt mưa, tạm quên những âu lo, những khó khăn và thách thức cho những ngày sau.

Bóp... Bóp...

Hai cái tát nóng rát làm khuôn mặt đang trắng bệch vì mưa đỏ ửng lên. Đôi chân mệt mỏi không trụ vững vì bất ngờ khiến cô chới với ngã xuống sàn, Thụy Dương nheo mắt ngược lên, nuốt nước bọt nhìn xoáy về phía chân cầu thang. ả hã Thư đang đứng lặng nhìn cô, dáng đứng hơi cúi, hai bàn tay đan xen vào nhau trông có vẻ rụt rè, gương mặt nghiêng nghiêng nhìn Dương không nhiều cảm xúc. Mái tóc ngắn ôm sát mắt khiến đôi mắt Thư có phần sắc và lạnh hơn, cũng che giấu hết những suy nghĩ, nỗi niềm bên trong.

- ả hìn. Chỉ biết nhìn thôi à. Vì ai mà em nó thành thế. Trong thâm tâm mày có bao giờ xem Thư là em không hả? - Giọng bà Lê vẫn đanh lại như thường lệ.

- Lại là tôi sao - Giọng Dương nhẹ lẳng, không chống đối, không kháng cự nhưng hình như có hơi có một chút tủi thân lan vào thật nhẹ.

- Quá khứ ấy đến tao cũng không chịu đựng được vậy mà mày đem ra kể lể cho một đứa con gái mỏng manh như ả hã Thư. Tao thừa hiểu tâm địa của mày.

Mày đạt được kết quả rồi đấy! Vui không? - ả gười mẹ ấy vẫn không thôi chì chiết.

- Mông manh ư? Sao tôi không thấy nhi? – Dương cười khẩy.

- Câm miệng! Thế là mày sao? Tao phải bảo vệ chăm sóc mày sao?

Dương không trả lời, mắt cô lơ đãng nhìn về phía Thư khẽ cười, tự hỏi: Không biết ôm mãi cái vẻ mặt yếu ớt ấy, nó có mệt không?

Đáp lại cái nhìn ấy, là ánh mắt sắc và lạnh của cô em gái hờ. Lòng Dương lạnh tanh, nụ cười trên môi cô đậm hơn một chút.

Dương mò mẫm từng bước chậm chạp men theo từng bậc cầu thang lên căn phòng thờ ở tầng bốn. Cô mở cửa bước vào, mùi hương khói nồng nồng khiến Dương hơi khó thở. Căn phòng này hầu như thường được đóng kín chỉ một năm một lần họ mới vào đây chấp hương vào dịp giỗ ba còn bình thường mẹ cô thuê người vào lau dọn thắp hương mỗi tuần. Dương biết mẹ cô sợ, sự sợ hãi của một người đàn bà đã đang tâm đi qua rất nhiều đau khổ, đã từng độc ác, rất độc ác để đạt được mục đích của mình. Căn phòng phủ lên mình vẻ u ám, tĩnh mịch thường thấy, tiếng gió chạm vào thành cửa sổ đập nhẹ vào không trung khiến cô khẽ rùng mình. ả ơi này, người đàn bà ấy đã treo cổ tự vẫn.

Cô ngồi xuống trước bàn thờ có bát hương của ba khẽ mỉm cười. Bên cạnh là một bát hương khác, không có ảnh người đã mất. Dương khẽ nhìn bát hương ấy, thở dài.

- Con gái cô đã lớn rồi đấy! Đang ngày ngày tính cách trả thù cho cô đấy!

- Hả cô đợi ngày này lâu lắm rồi đúng không cô? ả gày ấy đến rồi đấy! Cô có muốn vậy không? Có muốn ả hã Thư thành thế này không cô?

- Cháu không đủ tốt để quan tâm con gái cô định làm gì, sẽ thế nào nhưng cháu thề: Sẽ không để nó đụng đến mẹ cháu! Chắc chắn!

Thụy Dương thở hắt, mắt nhìn sâu vào bát hương trước mặt. Vững chãi và cương quyết. Tay nắm chặt trong lòng bàn tay, Dương ngồi lặng như khiêu khích cùng người đã chết.

Có tiếng bước chân rất nhẹ, tiếng mở cửa chậm. Mắt Thụy Dương xáo động rồi nhanh chóng bình lặng như dòng nước sông đục ngầu sau bão không còn sức để nổi sóng nữa.

- Sao lại ở đây?

- Mẹ chưa ngủ à?

- Chưa. Khó ngủ. Không nên vào đây nhiều. – Bà Lê nói, không nhìn Dương.

- Mẹ cũng không nên vào đây. ả ơi này khó thở.

Tiếng gió vẫn lồng lộn ngoài ô kính cửa. Khoảng cách giữa mẹ con họ xa vời quá. Thụy Dương bỗng nhìn ra ngoài khoảng trời kia, bỗng nhớ lại những ngày còn là con bé rách rưới, bám lấy mẹ nhặt nhạnh từng thứ rác rưởi người ta vứt đi. ả hững ngày mẹ con chạy khỏi bọn lưu manh vỉa hè, mưa ướt nhũn người, ôm nhau co ro dưới mái hiên nhà. ả hững ngày nó nhìn bóng mẹ đứng lặng nơi vỉa hè, rồi lên xe một người đàn ông xa lạ, lướt đi trong đêm, nó ào chạy theo, máu rút ra trên đôi chân trần nham nhở. Dương chưa từng trách, giận hay hận mẹ bởi trong cô in đậm hình ảnh mẹ cô mất thâm đen vào những buổi sáng hôm sau, những hôm ê chề vì bị đám đàn bà đến đánh ghen. Tất cả tất cả cho đến trước ngày Thụy Dương bé bỏng ngã ngay trước xe gia đình ả hã Thư và họ, bằng lòng tốt bụng của bà chủ đặt chân vào căn nhà này. Một vở kịch, một bức tranh trên người, cuối cùng họ lại còn duy nhất trong căn nhà này.

Đừng làm khổ ả hã Thư. Con bé chịu đựng đủ rồi. Chúng ta có tội. Chúng ta phải chuộc tội. ả hưng con bé vô tội và chúng ta mắc nợ nó!

Thụy Dương im lặng, ngược mắt nhìn bà. Trái tim cô nghẹn đau. ả gười mẹ của cô, người mẹ lạnh lợi đến tàn nhẫn, đến độc ác của cô đã trở thành như thế này. Bà không nhìn Dương, lưng bà quay về phía cô, lau nhẹ những vết bụi, thậm chí không dám nhìn thẳng về phía bàn thờ. Một niềm thương cảm sâu sắc chạm khắc vào tim Dương.

- Vâng!

Dương nói khẽ, gió ngoài kia vẫn lạnh lùng thổi. Bên trong căn phòng đầy ám ảnh ấy, hai mẹ con họ không nói với nhau thêm một câu nào nữa. Giữa họ hình như có tầng tầng lớp lớp những khó khăn, những trở ngại để có thể nhìn thẳng vào mắt nhau.

Tùng ngồi lặng lẽ trên chiếc sofa quen thuộc, điều thuốc còn quá nửa trên tay. Anh vốn không hay hút thuốc trừ những lúc trong lòng ngổn ngang quá nhiều suy nghĩ phức hợp như mớ bong bóng chưa kịp bay lên đã vướng dây vào nhau hỗn độn vô cùng. Khói thuốc lá càng khiến dáng ngồi của Tùng nào nề hơn bao giờ hết. Bông Xù nằm bên khế nhích mình, ngoe nguẩy, chỉ cần thế thôi cũng đủ biết ai đang mở cửa bước vào Tùng đưa điều thuốc lên miệng, hút một hơi dài rồi dụi xuống chiếc gạt tàn, không ngược lên:

- Em không biết là anh cũng biết hút thuốc đấy?

Giọng nói thỏ thẻ trong veo của Thư như chạm vào tim Tùng, đau điếng. Tùng đã ước khi anh nhìn lên trước mắt anh vẫn là ả hã Thư trong veo của hôm kia, hôm kia nữa. Đúng, bề ngoài không quan trọng, không phải vì bề ngoài ấy mà Tùng ghét bỏ hay chán ngán với Thư, chỉ là nhìn hình ảnh cô lúc này Tùng thấy đau lòng quá, đau lòng như chính anh là tội đồ chẳng thể bảo vệ nổi trái tim đang oằn mình lên vì đau đớn của Thư.

- Em không đi học à? Hôm nay là thứ hai rồi!

- Em muốn bỏ học.

Chiếc gạt tàn trên bàn bị đẩy mạnh, sóng sánh như muốn rơi xuống đất. Tùng hít thở một hơi dài, ngược mắt nhìn Thư rồi bỗng rất nhanh quay mặt đi, bằng một giọng rất bình thản:

- Ừ, đó là quyết định của em, nếu là quyết định của em rồi thì chắc anh cũng không thể can dự. ả hưng anh chỉ nhắc rằng, cuối cùng em cũng đã 18, em chưa kịp trưởng thành cũng buộc phải trưởng thành. Đừng biến mình thành một con rối để những sóng gió của cuộc đời giật dây. ả ếu thế thì xã hội này không chứa hết được những con rối đâu.

Tùng đứng lên đi vào quày pha chế, khó chịu vì cái màu đen úa buồn trên bộ quần áo của Thư.

- Anh...

- Anh vẫn giận em chuyện hôm qua à? Xin lỗi lúc đó em cuống quá! Hoàn toàn không có ý đó đâu!

- Không giận! Giận thì hôm nay em đã không thể đứng ở đây rồi! Anh không xúc nổi như Vũ Huy nhưng một khi đã giận thì...

Một vài vị khách ghé quán làm đứt đoạn câu chuyện của hai người. ả hững lần bê đồ cho khách từ tay anh, Thư có lén lút đưa mắt nhìn anh. ả hưng hoàn toàn không nhận được cái nhìn đáp trả. Gương mặt xám xịt của anh khiến cô cảm thấy mệt mỏi quá. ả gày nào cô cũng muốn ghé nơi đây vì ở đây cô thấy được bình yên nhất. Không hận thù, không có những người cô vì yêu thương mà buộc phải căm ghét, không có không khí nặng nề, u ám trong căn nhà của cô, cũng không phải lớp học mà một phút nào đó cô sẽ phải vô tình lướt qua Thụy Dương và Vũ Huy. Vậy mà hôm nay không khí ở đây cũng như muốn chống lại cô. Thư thấy ngọt ngào đến khó thở.

ả hã Thư vừa lê từng bước chậm chậm vừa nghĩ ngợi vớ vẩn đến khuôn mặt Tùng từ sáng giờ.

- Cheng...

Ly cafe hắt mạnh vào vạt áo sơ mi trắng phía sau áo vest của đôi phương, chiếc ly vỡ toang dưới đất, những mảnh thủy tinh sắc cứa.

Chiếc khăn tay đập xuống đầu Thư, phủ xuống mặt... Thư bất động. Cô vẫn ngồi im trước đồng hồ vỡ và chân chàng trai nọ. Không ngược lên:

- Lau giày! – Mệnh lệnh đưa ra vồn vện chỉ có hai chữ.

Thư trợn mắt nhìn, ngược lên nhìn chủ nhân của tiếng nói lạnh lùng đến phát sợ kia. Một gương mặt đẹp, những đường nét như sự sắp xếp hoàn hảo của tạo hóa. Chỉ có điều nó lạnh, lạnh và xác... Hắn không nhìn Thư mà nhìn thẳng về phía Tùng, ánh nhìn không lộ vẻ tức giận mà hoàn toàn cười cợt. Rồi lướt qua bắt gặp cái ngược lên đầy bất ngờ của Thư:

- Cô điếc đấy à?

Ả hã Thư vội cúi xuống lau những vệt cafe loang trên đôi giày có vẻ đắt tiền. Rồi vươn lên, định lau nhẹ mấy giọt cafe đang bám lại trên chiếc áo sơ mi trắng.

Bóp...

Ả hã Thư ngã xoãi ra sàn nhà bởi bàn tay bạo lực vừa đẩy mạnh vai cô. Giọng nói lạnh lùng vang lên đầy tức tối:

- Ai cho phép cô đụng vào tôi!

Thư vùng dậy, đưa đôi mắt giận dữ nhìn lão oan gia vừa bước vào quán. Trần đời chưa từng gặp ai ngạo mạn và đáng khinh như hắn. Cô ngồi dậy, định bụng lau dọn xong sẽ ra về. Hôm nay với cô quá đủ rồi. Cô cũng chẳng quen đụng độ với người lạ, nhất là trong quán của Tùng.

- ả hã Thư, để đấy!

Tùng đứng trước mặt Thư, ngăn cô lại.

- Đứng lên, đừng để đứt tay!

Anh dịu dàng đẩy cô ra phía sau anh, máy vị khách hiếu kì đã vây xung quanh họ.

- Không ngờ “ông chủ” Hoàng Tùng lại có một cô nhân viên hậu đậu như vậy!

Hắn lách nhẹ qua phía vai Tùng, đưa tay nhắc nhẹ chiếc cầm nhỏ của Thư lên:

- Có vẻ xinh đẹp! Chà! Có vẻ quán này có duyên với toàn mỹ nhân nhỉ?

Tùng hất mạnh tay hắn ra về phía trước.

- Anh đến đây làm gì?

- Thăm, chơi và uống cà phê. Được chứ!

Hắn cười, nụ cười hả hê và đầy ngạo mạn.

- Bây giờ chúng tôi đóng cửa, mời anh đi đi cho.

- Chà! Vì một đứa con gái mà bỏ nhà đi, vì một đứa con gái mà quên cả tình máu mủ, thì giờ đóng cửa vì gái cũng có lạ đâu! ả hỉ?

- Anh im miệng cho tôi!

- Sao tao phải im miệng. Mày trồn đủ rồi đấy! Cung ạ! Cuộc sống đúng nghĩa của mày là chui rúc trong cái quán chưa đầy 30 mét vuông này đây hả?

Hội Bô Đời đã có mặt hết bên ngoài quán chỉ trừ Huy. Tiến đưa mắt ra hiệu cho Tùng giữ bình tĩnh. Anh thở hắt, quay lại nhìn Thư rồi lạnh lùng:

- Cuộc đời của tôi, tôi tự lựa chọn. Sống như thế nào cũng là quyền của tôi. Anh có thể trở thành “chó săn” còn tôi thì không! Chào!

Ả ỏi rồi Tùng kéo tay Thư ào ra khỏi quán. Mặc bọn Bô Đời xử lý tiếp Thư ngược lại nhìn “hắn” lòng đầy thắc mắc và nghi ngại. Hắn đáp lại cái nhìn của cô bằng một ánh mắt lạnh tanh đầy vẻ cười cợt, ngạo mạn. Thư thu tay nhét vào túi áo khoác cho khỏi lạnh. Gió xốc lên làm mớ tóc ngắn rối tung. Thư thấy cổ và gáy hơi lạnh, cảm giác này vẫn chưa đủ để thân quen. Thư buông tay sờ qua gáy những mong tìm lại chút tóc mây bay bay đã từng gắn bó. Bỗng một nỗi buồn rất nhẹ chạm khẽ vào tim. Thư ngẩn ngơ nhấc tay ra khỏi gáy để cảm nhận gió đang vờn nhẹ trên da thịt mình. Trong cô mọi thứ mông lung quá, mơ hồ quá, Thư không cố định được suy nghĩ của mình bằng một sợi dây điều nào hết.

- Bỏ tay vào túi áo anh ấy! – Tùng lên tiếng.

- Em không lạnh mà! - Thư vẫn mãi nhìn trời nhìn đất.

- Ừ! Anh xin lỗi!

- Vì chuyện gì ạ?

- Vì kéo em đi giữa trời lạnh thế này! Không khăn, không bao tay!

- À, ở nhà cũng ngọt ngạt mà anh!

- Ừ! Thế thì đi dạo chút!

Không ai nói thêm điều gì nữa! Khoảng không níu lại bởi tiếng phành phạch đến vô duyên của chiếc vespa cổ. Con gió đông xao mình mạnh mẽ hơn tạt qua, Thư vòng tay, chậm chậm đưa vào túi áo Tùng. Hoàn toàn tự nhiên. Mọi thứ diễn ra chỉ trong tích tắc nhưng cảm giác của giây phút ấy thì còn mãi cho đến tận sau. Tùng thấy tim mình như bị ai đó mở tung cánh cửa nhỏ để gió bên ngoài tràn vào, mênh mang, mềm mềm và ngọt ngào đến lạ. Bàn tay Thư hờ hững trong túi áo như kéo hai người lại gần nhau hơn. Lưng anh như cảm nhận được thật nồng thật ấm hơi thở nhẹ của cô gái phía sau lưng. Tùng mím môi, thở hắt, đôi mắt anh xa xăm thoáng nhẹ chút suy tư không rõ rệt.

Không khí ở ngoại ô dễ chịu hơn hẳn. Tùng dừng xe bên vệ đường lặng nhìn về xa xăm. ả ỏi cuối chiều vàng vọt. Bầu trời xanh xao đến ảm đạm vì những cuộn mây chẳng buồn nhúc nhích. Chỉ có gió vẫn nghịch ngợm và đầy sức sống như mọi khi. Gió mang mùi đất và cỏ lông vào khoảng không ít người qua lại. ả hững bông lau trắng trắng, bông bông nhẹ nhàng lá lướt trong gió. Có cảm giác mọi thứ ở đây đều bình yên đến lạ. Tùng đưa mắt nhìn Thư, đang ngồi bệt xuống vệ đường. Tay mân mê những bông lau nơi vệ đường. Đôi mắt trong veo

ấy lại như bùng lên với niềm hạnh phúc giản dị là đùa nghịch cùng lau rồi hí hoáy viết linh tinh ra đường những dòng chữ vô nghĩa, dở hơi. Mặt cô thoảng cười vì những ý nghĩ gì? Tùng không hiểu hết nhưng anh biết nó cũng ngộ nghê và ngờ nghệch lắm như con người hồn nhiên quen được bao bọc của Thu. Anh nhớ lắm mái tóc dài lơ hờng của cô, nhớ ba lô thú phạp phồng trên vai và cả tiếng hát trong veo lí lắc của cô.

- Em đang nghĩ gì mà vui thế?

Tùng ngồi xuống bên cạnh Thu, dất bám vào quần nghe mát rượi. Mùi đồng nội thơm nồng lẫn vào gió phả vào phạp phồng cánh mũi thấy tâm hồn tươi mát và nhẹ nhõm hơn thật nhiều. Thu quay lại nhìn Tùng, cười toe:

- Em đang nghĩ dùng cỏ lau làm nhà, em sống giữa đồng lau kia. Giống công chúa ngủ trong rừng chờ hoàng tử đến. Khởi phả lo nghĩ.

- Thì hoàng tử đây thôi? Đợi chờ để làm gì nữa! - Tùng đùa.

- Anh thôi đi! Hoàng tử của em cưới bạch mã. Anh đi cái xe vừa xấu vừa kêu phành phạch! Xí.

- Ồ thôi! Không thềm làm Hoàng tử nữa. Anh làm vệ sĩ cho công chúa cũng được.

Anh biết con trai ở cạnh công chúa ngày xưa gọi là gì không? Công công! Ha ha.

Thu cười rạng rỡ. Gió tạt qua làm những sợi tóc ngắn vương lại trên má làm nụ cười của cô thật tươi mới. Chiều buông những nhẹ, la cà trên những vạt gió mỏng. Cô gái trước mặt anh hôm nay lạ lắm, khác lắm nhưng cũng thân quen lắm. Tùng đưa tay định vuốt nhẹ những sợi tóc rối bù của Thu rồi như bối rối muốn rút tay lại. Không, lần này thì không. Tay anh đã nhẹ nhàng xoa mái tóc cô, đột nhiên nghịch tung để mớ tóc ngắn tung lên trong gió. Rồi khoái chí cười. Thu quay lại nhìn anh cũng bật nở nụ cười khanh khách. Tiếng cười của họ chênh vên trên đồng cỏ lau vương nhẹ mùi đồng nội nhạt nhòa mà bình yên đến lạ.